

РЕШЕНИЕ

№ 750

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-23, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даяна К. Топалова

при участието на секретаря Димитринка Анг. Иванова
като разгледа докладваното от Даяна К. Топалова Търговско дело № 20211100902528 по описа за 2021 година

Предявени са обективно евентуално съединени осъдителни иски с правно основание чл. 145, ал.1 ЗЗД и чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД и насрещни иски с правно чл.211 ГПК, вр. чл. 141, ал.7 от ТЗ, вр. чл.137, ал.1, т.5 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че през месец март 2017 г. ответникът И. Д. С. е бил назначен за управител на дружеството. От средата на 2018г. съдружникът М.К., забелязал множество пропуски в работата на И. С. и през месец юни 2019 г. той бил освободен от длъжност. Към датата на предаване на управлението И. С. уведомил новия управител единствено за задължения по договор за финансов лизинг на автомобил BMW 530D с рег. № *****, който автомобил е бил предаден за управление на новия управител. На 04.09.2019 г. с протокол ответникът е предал счетоводните и търговски книги на дружеството - три месеца след като е бил освободен от длъжността. Не е бил предаден и не фигурира в протокола Договор овърдрафт Партньор № 20181163 от 21.12.2018г. към „Банка ДСК“ АД, който е бил изискан по-късно от новите счетоводители, след като сметката на дружеството е била блокирана поради неизплащане на отпуснатия овърдрафт. Тогава новият управител е разбрал за съществуването на задължение на ищеца по Договор овърдрафт Партньор № 20181163 от 21.12.2018г. в размер на 100 000 лева. Ищецът е бил уведомен, че следва да погаси веднага сумата от 100 000 лева, ведно с лихвите по него, или дружеството да подпише анекс за удължаване на срока му. От представените от банката документи е установено наличието на протоколно решение на собствениците на капитала на „Б.Р.“ ООД от 20.12.2018г. М.К. в качеството на съдружник обаче не е подписвал протокола. За неавтентичността на подписа е изготвена частна експертиза, както и е образувано наказателно производство по пр. пр. № 8434/2021г. на СРП. Ответникът И. С. в нито един момент не е уведомил съдружниците за наличието на този дълг и за усвояването на въпросния овърдрафт. Веднага след усвояването на овърдрафта И. С. е превел от сметката на дружеството суми в размер

на 70 120. 50 лева на собствената си фирма, за която от дружеството „И.“ ЕООД има издадени фактури за доставяни стоки и услуги, които са с цени, надвишаващи многократно пазарните цени на същите стоки и услуги, а остатъкът от сумата е теглил чрез банкова карта на банкомат. От изложената фактическа обстановка прави заключението, че с неправомерните си действия по сключване на договор за овърдрафт и усвояването на същия ответникът, в качеството си на управител на дружеството му е нанесъл имуществени вреди в размер на 100 000 лева. Съгласно съдебната практика на ВКС на РБ, ТК, относно допустимостта на иска по чл. 145 от ТЗ (във връзка с която се цитират конкретни съдебни решения), на 28.04.2021г. от съдружиците е било взето решение по чл. 137, ал. 1, т. 8 от ТЗ да бъде потърсена отговорност на бившия управител, като срещу него бъде заведено гражданско дело пред Софийски градски съд за причинени на дружеството вреди в размер на 100 000 лева. Ищецът сочи предпоставките за отговорността на управителя по чл. 145 от ТЗ, съдържанието на договора за управление и задълженията на управителя по чл. 141, ал. 1 от ТЗ, като се прави извод, че управителят дължи обезщетение, когато с поведението си, осъществено в разрез с дължимата грижа, необосновано от правна гледна точка причини загуба за дружеството. Посочените в исковата молба обстоятелства се включват в така очертания обхват на проверката.

Дори и да не е налице недобросъвестност в поведението на ответника при договарянето на овърдрафта, в следствие на предприетия начин на договаряне от ответника И. С. дружеството е било лишено от възможност да разполага, за значителен период от време, с една не малка по размер парична сума. Може да се приеме, че са причинени вреди на ищцовото дружество, настъпили в резултат на поведението на ответника при упражняване на правомощията на управител на „Б.Р.“ ООД и възлизащи на исковата сума от 100 000 лева, представляваща стойността на овърдрафта - усвоена от И. С. чрез преводи на собствената си фирма, както и чрез многократни тегления на суми от банкомат. В евентуалност твърди, че цената в размер на 70 120. 50 лева, заплатена от ответника С., представлява вреда за дружеството, тъй като стоките, за които е платена не са получени от дружеството (в този смисъл уточнение, направено в съдебно заседание на 27.10.2022 г.), в евентуалност вредите се твърди да са в размер 14 693.24 лв., представляваща разликата между заплатената цена, в размер 70 120. 50 лева и действителната пазарна стойност на стоката (в този смисъл уточнение, направено в съдебно заседание на 16.05.2023 г.).

Отделно от това се твърди, че И. С. като управител на ищцовото дружество и управител и едноличен собственик на капитала на ответника „И. БГ“ ЕООД е извършил плащания, сключвайки договори сам със себе си, както и сключил сделките договаряйки във вреда на дружеството при явно неизгодни сделки за ищеца, закупувайки от името на дружеството стока — пластмаса и пластмасови изделия, на цени многократно надвишаващи пазарните. Цените са надвишавали многократно и установените между двете дружества до този момент цени, видно от трайните търговски отношения. От „И. БГ“ ЕООД са били издадени 15 броя фактури на обща стойност 70 120. 50 лева, заплатени от ищеца чрез три отделни транзакции. Така дружеството се е обогатило за сметка на „Б.Р.“ ООД поради недействителност на продажбите на пластмаса, целящо само и единствено парите от овърдрафта да бъдат „източени“ от ищеца към дружеството на И. С.. С исковата молба се излагат съображения относно принципа на справедливостта, който пречатства разместването на имущество при липса на признато от закона основание, и регламентацията в чл. 55-59 от ЗЗД. Прави се извод, че с неправомерните действия на И. С. „И. БГ“ ЕООД неоснователно се е обогатило за сметка на „Б.Р.“ ООД със сумата от 70 120. 50 лева. При тези твърдения се иска да бъде постановено решение, с което да бъде осъден ответникът И. С. да заплати сумата от 100 000 лева, обезщетение за причинени вреди при упражняване дейността на управител на „Б.Р.“ ООД, за това, че в периода м.03.2017 г. – м.06.2019 г. без надлежно решение на ОС е сключил договор за овърдрафт с „Банка ДСК „ ЕАД (

правоприемник на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД) с кредитен лимит 100 000 лв., със законната лихва считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателно погасяване на задължението, в евентуалност сумата 70 120. 50 лева, за това, че с тази сума са заплатени недоставени стоки, а остатъкът е усвоен чрез многократно теглене на суми от банкомат чрез банкова карта, в евентуалност сумата 14 693.24 лв., а в случай, че тези искове бъдат отхвърлени да бъде осъден ответникът „И. БГ“ ЕООД да възстанови сумите, с което неоснователно се е обогатил за сметка на ищеца, а именно сумата от 70 120. 50 лева и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

С отговора на исковата молба ответниците оспорват исковете. Искът по чл. 145 от ТЗ считат недопустим, тъй като липсва решение по чл. 137, ал. 1, т. 8 от ТЗ. Представеното решение е неавтентичен документ - подправен е подписът на съдружника Стефано Пинтоси, италиански гражданин, върху документа. Този съдружник не е бил на територията на страната на 28.09.2021 г. Решението е и непълно - липсва решение за назначаване на представител за водене на процеса срещу освободения управител и името на управителя е посочено като „И. С.“, а не И. С.. Ответната страна също се позовава на съдебна практика по приложението на чл. 145 от ТЗ и допустимостта на иска. По същество се възразява, че отговорността на ответника И. С. по чл. 145 от ТЗ е била погасена след предходно взетото решение на съдружниците от 25.06.2019 г. за освобождаването му от отговорност. При взето решение за освобождаване от отговорност на управителя, дружеството не може да претендира вреди, дори и независимо дали фактическият състав на деянието е осъществен. Страната се позовава на съдебна практика (т.д. № 669/2008г. на ВКС, ТК, I т.о, т.д. № 1212/2018г. на ВКС, ТК, I т.о, гр.д. № 3745/2017г.). Със същото решение И. С. е бил освободен от задълженията му като съдължник по договора за лизинг. Т.е. отношенията между страните са били уредени детайлно. Фактът на наличието на получения от ищеца овърдрафт е бил известен на съдружниците - задължението е било надлежно отразено в счетоводството на ищеца. В баланса за 2018 г., като пасив, относно задълженията по заеми, е била посочена сумата от 73 000 лева, съответстваща на усвоената част от кредита към 31.12.2018г., формирана от сума в размер на 70 120. 51 лева - усвоени и използвани да покриване на задължения на ищеца за доставки по 15 броя фактури и 1 820 лева, усвоена чрез 6 броя тегления от банкомат за периода от 21.12.2018 г. до 31.12.2018 г. Годишният финансов отчет е бил приет от съдружниците на общо събрание от 21.03.2019 г. Задължението е било надлежно отразено в счетоводството и присъства в публикувания ГФО за 2019 г. за сума от 94 000 лева, включваща още тегления в брой от банкомат до 14.06.2019 г. М.К., настоящ управител, е съдружник от 15.03.2017г. Дружеството, в лицето на общото събрание, много добре е знаело за наличието на банков овърдрафт и за извършените със средствата от овърдрафта погасявания на задължения и не се е противопоставило на тези действия. Същевременно на 25.06.2019 г. е било потвърдено, че ищецът има непогасени задължения към доставчика „И. БГ“ в размер на 92 577 лева и е поето задължение за погасяването им. С оглед на факта, че солидарно отговорни длъжници по кредита са били ответниците, действията на управителя говорят за проявена повече от дължимата грижа на добър търговец. Очевидно средствата не са били пренасочени в собствена полза. След освобождаване на И. С. като управител са били предприети действия за освобождаване на двамата солидарни длъжници, от което също следва, че ищецът е знаел за договора за кредит. Също съгласно изложеното в отговора счетоводните книги на ищцовото дружество винаги са се намирали в дружеството, осъществявало счетоводно обслужване. От ответниците са развити подробни съображения относно задълженията на управителя по чл. 141, ал. 1 от ТЗ и предпоставките за отговорността по чл. 145 от ТЗ, с възражение, че докато е заемал длъжността, ответникът е полагал дължимата грижа, както и не е налице никой от елементите, обосноваващи реализиране на отговорността по чл. 145 от ТЗ. Ищцовото дружество е имало задължения към „И. БГ“ ЕООД по 15 броя фактури за доставки с направено конкретно описание на доставените стоки и услуги.

Задълженията по фактурите са били погасени с три плащания от 21.12.2018г. за общо 70 120. 51 лева. Няма доказателства да се е касаело за завишени цени, като това са били

натрупани задължения на ищеца. Дори може да се приеме, че цените са под средните пазарни цени за съответните суровини.

Ищецът е осчетоводил фактурите и е ползвал ДДС. Не е била налице забрана по чл. 38, ал. 1 от ЗЗД (договаряне само със себе си, съгласно ТР № 3 от по т.д. № 3/2013г. на ОСГТК), независимо, че И. С. е бил управител и на „И. БГ“ ЕООД.

Остатъкът, в размер на 30 110 лева, които се претендират като обезщетение за вреди от изтеглени суми, са били суми, ползвани за погасяване на задължения на ищеца към лица, предоставящи услуги и дребни ремонти по машини на ищеца, тъй като не е имало лица по трудово правоотношение, които да обезпечават техническата поддръжка. Тегленията са били в брой, видно от справката за период от 21.12.2018г. до 14.06.2019 г. - почти шест месеца, на суми от по 100, 120, 170, 200 до 1500 лева. Плащанията чрез ПОС терминал представляват банкови преводи, които са направени в полза на ищеца, отразени са в счетоводството и не могат да обосноват вреда за него. Липсва действие, което не е в интерес на дружеството, вина, противоправно поведение на ответника И. С., не са нанесени вреди на ищеца, както и няма причинно-следствена връзка между деянието е настъпили вреди. Доставени са стоки и услуги и не са начислявани лихви за забава, които биха били по-големи от тези по кредита. С отговора се оспорва и иска по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД - плащанията от ищеца към ответника „И. БТ“ ЕООД чрез посочените преводи на общо 70 120. 51 лева са за погасяване на съществуващи задължения на ищеца, които са били валидни и изискуеми и плащанията са били извършени на ясно посочено и валидно възникнало основание.

С допълнителната си искова молба ищецът по първоначалните искове изцяло поддържа твърденията си. Протоколното решение по чл. 137, ал. 1, т. 8 от ТЗ е автентичен документ. Подписът на съдружника С.П. е бил положен по електронен път, а събранието е било проведено неprisъствено (чл. 139, ал. 2 от ТЗ). Не е имало задължение да се ползва преводач. Страната не оспорва, че към 28.04.2021 г. съдружникът не е бил в България. Дори да се приеме, че документът е подправен безспорно съдружникът М.К. е разполагал с достатъчно брой дялове, покриващи 1/2 от капитала, за да вземе валидно решение за ангажиране на отговорността на бившия управител. Не е било необходимо назначаването на особен представител, а при посочване на името на освободения управител е била допусната техническа грешка.

Твърди се, че решението от 25.06.2019 г. на общото събрание на съдружниците касае само договора за лизинг на лекия автомобил. Евентуално освобождаването от отговорност е само за известните вреди (т.д. № 1212/2018г. на ВКС, ТК. I т.о). Отразяване на задълженията по договора за кредит в ГФО не е достатъчно, за да докаже знание. До освобождаването на И. С. като управител съдружникът М.К. не е имал никакъв достъп до счетоводния архив на дружеството, за да се информира какво се случва. ГФО за 2019г. е бил изготвен и приет едва през 2020 г. Потвърждава се твърдението, че чрез неправомерни действия и без да уведоми предварително общото събрание и съдружниците И. С. е сключил договора за овърдрафт без тяхно знание и съгласие. Потвърждава се и че доставките на стоки и услуги е било на цени, далеч надхвърлящи пазарните. Управителят е длъжен да изпълнява задълженията си и да ръководи дейността на дружеството с грижата на добрия търговец. Такава грижа при договаряне на цените на стоките и услугите не е била положена. Трябвало е да бъде уговорен срок за издължаване и междувременно да се реализира приход. Поемането на дълг по договор за кредит е довело до по-значително обременяване. Целта е била „И. БР“ ЕООД да се обогати неоснователно. За ирелевантни се приемат фактите относно обсъдените задължения към „И.“ ЕООД от 25.06.2019г., както и поетата солидарна отговорност по договора за кредит. Не е имало освобождаване от отговорност. Ответникът дължи доказване на нуждата от ремонтни работи и плащания за сумата от 30 110 лева. М.К. не е открил никакви документи, установяващи плащания.

С допълнителния отговор ответниците поддържат възраженията, оспорванията и правните си доводи. По-конкретно се възражава събранието от 28.04.2021 г. да е било неprisъствено и че съдружникът П. е получил покана за събранието. Броят дялове на М.К. е ирелевантен. Ответникът И. С. няма активна легитимация да води иск по чл. 74 от ТЗ и оспорването по 193, ал. 1 ГПК е редът за решаване на въпроса относно истинността на

решението по чл. 137, ал. 1, т. 8 от ТЗ като документ. По същество се потвърждава възражението, че И. С. е освободен от отговорност за всичките си действия като управител и отделно от задълженията по договора за лизинг. Потвърждава се и значението на приетия ГФО за 2018г. Тогава съдружникът М.К. е притежавал 50% дялово участие (И. С. е бил другият съдружник в дружеството) и много добре е знаел за изтегления и усвоен банков кредит, от което следва и изводът, че самият ищецът в лицето на своето общо събрание е знаел за усвояването на банковия овърдрафт. По кредита е имало погасявания, а „Б.Р.“ ООД е изявил желание да погаси остатъчна сума от 54 097 лева. Кредитът е бил погасен на 30.11.2020г. без такси и санкционни лихви. В тежест на ищеца е да установи, че доставката на стоки и услуги е било на цени над пазарните.

делото.

С насрещен иск И. Д. С. излага твърдения, че между него и „Б.Р.“ ООД е имало валидно правоотношение, породено от сключен договор за възлагане на управление. Ищецът е бил управител в периода от 24.03.2017г. до 03.07.2019г. Страните са сключили договора в изискуемата от закона форма съгласно разпоредбата на чл. 141, ал. 7 от ТЗ, като по аналогия е приложима разпоредбата на чл. 293, ал. 4 от ТЗ. От ответника по насрещния иск са били издавани ведомости. Ясно са били записани сумите, които търговското дружество е начислявало и следвало да изплати. За месец май 2017г. е била начислена сума от 1 250 лв. за отработени 20 работни дни и това е сумата, която дружеството е следвало да изплаща на управителя за периода на управлението му. Претендира сумата от 32 949. 61 лева, формирана от неплатено възнаграждение - 340. 91 лева за месец март 2017г., за всеки следващ месец от април 2017г. до юни 2019г. - по 1 250 лева месечно, и 108. 70 лева за месец юли 2019 г. Претендира и законна лихва за забава (10%) от първо число на месеца, следващ месеца, за която е било дължимо възнаграждението, съответно 03.07.2019г. за последния месец, до 05.01.2022г. - датата на насрещната искова молба, с натрупване, общо 12 518. 64 лева.

Ответникът по насрещния иск - „Б.Р.“ ООД, оспорва насрещните искове и претендира присъждане на направените разноси. Ответникът оспорва сключването на договор за управление с уговаряне на възнаграждение в претендирания размер. Договорът в частта на възнаграждението е нищожен поради липса на решение на общото събрание на съдружниците за определяне на размер (чл. 137, ал. 1, т. 5 от ТЗ). Договорът не е сключен в изискуемата писмена форма. Ведомостите се издават едностранно от управителя или счетоводителя, а не изхождат от двете страни. Страната се позовава на Решение № 150 от 29.05.2015г. по гр.д. № 5272/2014г. на ВКС, ГК, IV г.о. и Решение № 222/10.05.2019г. по т.д. № 2972/2017г. на ВКС, ТК, I т.о. Задължение за редовно плащане на месечното възнаграждение е имал самият ищец като управител. Ако е смятал, че е съществувало валидно мандатно отношение, той е можел да плати претендираните суми, но не го е сторил. Исковите са необоснован опит И. С. да направи частично прихващане със сумата, претендирана по чл. 145 от ТЗ. Релевира възражение за изтекла погасителна давност на основание чл. 111, б. „в“ от ЗЗД по отношение на претендираните суми за главници за периода от 24.03.2017г. до 29.11.2018г., включително, както и за начислените върху тях лихви. Вземанията на ищеца, в качеството му на управител на търговско дружество, за заплащане на възнаграждение по договора за управление, според твърденията на самия ищец са уговорени като периодични (за което се прилагат месечни ведомости) и се погасяват с кратката тригодишна давност. В този смисъл се сочи на съдебна практика (т.д. № 1144/2009г. на ВКС, ТК, I т.о., т.д. № 11/2009г. на ВКС, ТК, II т.о., гр.д. № 5272/2014г. на ВКС, ГК, IV г.о., ТР № 3 от 18.05.2012г. по тълк. дело № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС). Ако се приеме, че вземанията имат трудов характер, възражението за давност е по чл. 111, б. „а“ от ЗЗД.

С допълнителната си насрещна искова молба ищецът поддържа приложима общата погасителна давност към вземанията по договор за управление, като се позовава на разрешението по Решение № 216 от 09.09.2010 г. по т.д. № 693/2008г. на ВКС, ТК, II т.о. По делото няма предявени вземания в периода на давността при датата на исковата молба -

05.01.2022г. Налице е спиране на давността по чл. 115 от ЗЗД, както и прекъсване при признание на вземанията, каквото е осчетоводяването и заплащането на осигурителни вноски (чл. 116, б. "а" от ЗЗД). Решенията на ВКС, на които се позовава ответникът по исковете, се считат неотносими. Исковите следва да се уважат и при приложимост на разпоредбата на чл. 103, ал. 2 от ЗЗД. Страната се позовава още на сключен чрез съдружник (Н.Т.Ч.) договор за управление от 15.03.2017г. Отново се поддържа спазването на писмена форма относно договора, както и самият ищец с първоначалната си искова молба се позовава на такъв договор. Не се излагат причините, поради които управителят не е плащал възнаграждение, а се излага, че незаплащането не води до недължимост на сумите или пък до погасяването им. Ответникът признава липса на плащане.

С допълнителния отговор „Б.Р.“ ООД поддържа изцяло възражението си за погасителна давност и отново сочи съдебна практика; възразява за частична нищожност на договора за управление и че е сключен при липса на форма. По отношение на разпоредбата на чл. 103, ал. 2 от ЗЗД се сочи на липса на ликвидност на вземането на ищеца. При позоваване на съдебна практика ответникът оспорва да е налице признание на вземанията. Счетоводните записвания за начисляване от страна на дружеството на месечни възнаграждения на управителя не представляват признание по смисъла на тази съдебна практика. Същото важи и за евентуално заплащане на осигурителните вноски на управителя. Дори последното да се приеме, заплащането на осигурителните вноски за всяко месечно възнаграждение е извършвано в края на всеки месец, т.е. това би бил моментът, от който започва да тече новата давност. Това не променя факта, че за претендиращия период е изтекла 3-годишната давност за периодичните плащания.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исквата молба доводи и възраженията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

Относно допустимостта на исковете с правно основание чл. 145 ТЗ.

Процесуалната недопустимост на исковете е обоснована при две групи твърдения за липса на абсолютна процесуална предпоставка. Първата група, касае твърдения за взето предходно решение на ОС на дружеството, от 25.06.2019 г. за освобождаване на управителя от отговорност за действия по сключване на договора за овърдрафт, заплащане на задължения по 15 бр. фактури, в размер 70 120.51 лв., и 1820 лв., усвоени чрез 6 бр. тегления на различни суми в брой от банкомат за периода от 21.12.2018 г. – 31.12.2018 г., които действия се твърди да са били известни на дружеството, тъй като са били отразени в ГФО за 2018 г. Второто касае твърдения, с които се оспорва както съдържанието на протокола, обективизиращ решението от 28.04.2021 г. за ангажиране отговорността на управителя – факта на провеждането на събраниято в присъствието на съдружника Стефано Пинтос с твърдения, че не е налице съгласие за неприсъствено решение, така и автентичността на документа, с твърденията, че подписът, посочен за това лице, не е положен от него.

В съдебната практика безпротиворечиво се приема, че абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска по чл. 145 ТЗ – търсене на имуществена отговорност за причинени на дружеството вреди от управител, който към датата на предявяване на иска е заличен от Търговския регистър, е наличието на решение по чл. 137, ал. 1, т. 8 ТЗ на Общото събрание на съдружниците, /в т. см. решение № 129 от 02.09.2016 г. по т. д. № 1002/2015 г. на I т. о. на ВКС; решение № 115 от 27.11.2012 г. по т. д. № 61/2011 г. на II т. о. на ВКС; решение № 129/02.09.2016 г. по т. д. № 1002/2015 г. на I т. о. на ВКС; решение № 188/20.12.2016 г. по т. д. № 1525/2015 г. на II т. о. на ВКС; решение № 152/13.01.2017 г. по т. д. № 2795/2015 г. на I т. о. на ВКС; решение № 234/31.01.2017 г. по т. д. № 3150/2015 г. на II т. о. на ВКС и др. /. Материално-правни предпоставки за реализирането на тази отговорност са доказано вредоносно деяние /в т. ч. както действия, така и бездействие при определено изискуемо поведение на въздържане от действия/ на управителя на търговското дружество и липса на погасяващи възникналата такава отговорност обстоятелства към датата на предявяване на иска по чл. 145 ТЗ. Един от способите за погасяване на отговорността за управленския деликт е вземането на изрично решение от Общото събрание на

съдружниците за освобождаването на управителя от отговорност / чл. 137, ал. 1, т. 5 ТЗ /.

С този акт на върховния колективен орган на управление на дружеството се снемат вината от управителя за настъпили в патримониума на последното имуществени вреди, поради което единствено този орган е овластен с такова правомощие.

Решението за освобождаване от отговорност, независимо дали съдържа в себе си посочване на конкретна вреда или не, се отнася само до поведението на управляващото търговеца лице, което е било известно на дружеството – документирано е надлежно в счетоводството и в останалите дружествени книги. Волеизявлението на Общото събрание по чл. 137, ал. 1, т. 5 ТЗ не обхваща вреди от поведение, което не е било отразено надлежно по начин, който да би го направил достояние на персоналния субстрат, образуващ върховния орган на дружеството, за да формира той обосновано волята си за снемане на отговорността от управителя (в този смисъл решение № 150/29.05.15 г. по гр. д. № 5272/14 г. на IV г. о. и решение № 41/29.04.2009 г. на I т. о.). Ето защо, макар определено вредоносно действие/бездействие на управителя да е осъществено в период, за който да е обективизирано решение на Общото събрание, взето по реда на чл. 137, ал. 1, т. 5 предл. последно ТЗ, последното не би имало действие по отношение на вреда, която обективно е установена като настъпила в патримониума на дружеството на по-късен етап.

С оглед изложеното решението по чл. 137, ал. 1, т. 5 ТЗ на общото събрание на съдружниците в ООД за освобождаване от отговорност на управителя представлява специално основание, специфична форма на опрощаване, предвидена в ТЗ, за освобождаване от имуществена отговорност на управителя за причинени на дружеството вреди по чл. 145 ТЗ. Като допълнително настъпващ правопогасяващ отговорността на управителя факт решението за освобождаване от отговорност е от значение за основателността на иска по чл. 145 ТЗ, но няма отношение към допустимостта на искове на дружеството за реализиране на отговорността на управителя по чл. 145 ТЗ и не представлява процесуална предпоставка за предявяване на тези искове (в този смисъл Определение по ч. т. д. № 2125/2018 г., I т. о., ТК, ВКС), поради което настъпване на ефекта на опрощаването ще бъде обсъден систематично при обсъждане на основателността на исквете, относно конкретните деяния, от които отговорността е изведена.

Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска, както беше посочено по – горе, е наличието на решение по чл. 137, ал. 1, т. 8 ТЗ на Общото събрание на съдружниците за ангажиране на отговорността на управителя. Такова решение е взето на 28.04.2021 г. и е оспорено от ответниците с твърдения, че събранието не е проведено в присъствието на съдружника Стефано Пинто, както и че подписът, върху протокола, обективизиращ решение не е положен от това лице.

С тези възражения по същество не се релевира липса на провеждане на Общото събрание изобщо, а се поддържа единствено наличие на незаконосъобразност на решенията на Общото събрание. Възражението за неавтентичност на подписа на един от съдружниците върху протокола от събранието, е пряко относимо към извода за наличието на мнозинство за приемане на решението, поради което касае неговата законосъобразност, а не валидност. Същото се отнася и за възраженията, относно липсата на съгласие за приемане на неприсъствено решение. Нарушението на императивното изискване на закона за единодушие на неприсъствените решения на ОС не води до нищожност, а до незаконосъобразност на решенията, поради следното:

Съгласно ТР № 1/2002 г. на ОСГК на ВКС, в Търговския закон изрично е посочено в кои случаи е налице нищожност и в тази връзка не всяко порочно решение на ОС е нищожно. Търговският закон изрично квалифицира като нищожни само решенията на ОС, посочени в чл. 75, ал. 2 вр. ал. 1 ТЗ. Нищожно е също липсващото /невзето/ решение, което е отразено в протокола както и решението извън пределите на компетентност на ОС, определена с устава или закона. Само в изброените хипотези нищожността може да се установи чрез самостоятелен иск, който не е ограничен със срок. Когато са опорочени процедурата по свикване и провеждане на ОС, реда, кворума или мнозинството за приемане

на решенията или същите противоречат на императивни разпоредби на закона или учредителния акт, тези решения са незаконосъобразни - т. е. отменяеми, а не нищожни. Нарушението на императивната норма на чл. 139, ал. 2 ТЗ, законът не свързва с нищожност, поради което този порок, в случай, че се установи може да обоснове единствено незаконосъобразност на решението.

Отмяната на незаконосъобразни решения може да бъде поискана само по реда и в сроковете по чл. 74 ТЗ, но не може да бъде инцидентно установявана в хода на производството по чл.145 ТЗ. Допуснатата грешка при изписване на фамилното име на ответника и годината на раждане на един от съдружниците в решението представлява техническа грешка, поради което не се отразява на валидността на решението. Разпоредбата на чл.137, ал.1, т.8 ТЗ, неспазването на която се твърди също да обосновава порок на решението, е приложима в случаите на предявяване на иск срещу настоящ, но не и срещу бивш управител, каквато е настоящата хипотеза. Аргументът следва от това, че с отпадане на управителните функции на това лице по решение на върховния орган ОС то не представлява ищеца в съдебното производство, поради което и назначаването на особен представител, каквото е кумулативното изискване на чл.137 ал.1 т.8 ТЗ, не се налага.

Предвид изложеното и доколкото, както беше посочено, към исковата молба по делото е представено решение за ангажиране на отговорността на ответника от 28.04.2021 г., е налице абсолютната процесуална предпоставка за допустимост на производството и исковете следва да бъдат разгледани по същество.

По основателността на исковете с правно основание чл.145 ТЗ:

Съдебно предявените права са изведени от фактическия състав на специалната имуществена отговорност, с източник съществуващите между капиталовото дружество и управителя му два вида правоотношения – договорно (мандатно) и органно. Отговорността е договорна (макар и позната в практиката като „управленски деликт“) за вреди, в причинна връзка с действия или бездействия на управителя, при и по повод осъществяването на управленските му функции, съгласно сключения договор за управление и законовото съдържание на задълженията му като органен представител, причинени виновно.

Отговорността на ответника С. е изведена от няколко фактически състава, както следва: 1) за това, че в качеството си на управител в периода м.03.2017 г. – м.06.2019 г., без надлежно решение на ОС е сключил договор за овърдрафт с „Банка ДСК,, ЕАД (правоприемник на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД) с кредитен лимит от 100 000 лв.; 2) за това, че част от кредитния лимит, в размер 70 120. 50 лева, е усвоен чрез преводи на собствената на управителя фирма за плащане на продажна цена на стоки, които не са получени от дружеството, а остатъкът от 30 110 лв. чрез многократни тегления на суми от банкомат, които не са използвани за покриване на задължения на дружеството; 3) в евентуалност вредите се твърди да са в размер 14 693.24 лв., представляваща разликата между заплатената цена, в размер 70 120. 50 лева, и действителната пазарна стойност на стоката (в този смисъл уточнение, направено в съдебно заседание на 16.05.2023 г.).

Както беше посочено по – горе решението по чл. 137, ал. 1, т. 5 ТЗ на общото събрание на съдружниците в ООД за освобождаване от отговорност на управителя представлява специално основание, специфична форма на опрощаване, предвидена в ТЗ, за освобождаване от имуществена отговорност на управителя за причинени на дружеството вреди по чл. 145 ТЗ, който правопогасяващ отговорността на управителя ефект настъпва дори и да се установят сочените вредоносни деяния, поради което възражението за настъпване на този погасителен ефект следва да бъде разгледано преди да се пристъпи към обсъждане на всеки отделен вредоносен фактически състав.

По делото е представен протокол от общо събрание на съдружниците на „Б.Р.“ ООД, проведено на 25.06.2019 г., по т. 2 от който е обективизирано единодушно решение, с което управителят И. Д. С. се освобождава от отговорност за всичките си действия като

управител. На следващо място е посочено, че за задълженията, възникнали от управлението на посочен лек автомобил марка „БМВ“, придобит по силата на договор за финансов лизинг от дружеството, отговаря лично съдружникът М.К., на когото е било предоставено управлението на лекия автомобил. Посочено е още, че дружеството и съдружниците в него следва да предприемат всички стъпки за освобождаване на С. от задълженията му като съдължник по договора за лизинг на лекия автомобил. С оглед твърдението на ищеца, че с това решение по същество ответникът се освобождава частично от отговорност, само относно задълженията по договора за лизинг, но не и за вреди от действията, на първо място следва да се тълкува волята на върховния орган на дружеството обективизирана в решението. В тази връзка следва да се посочи, че по т. 2 от протокола са обективизирани две решения. Едното касае освобождаване от отговорност за вреди от действията на С. като управител, а другото за уреждане на отношенията между него, в качеството му на съдължник по договора за финансов лизинг на автомобил, и дружеството. Това второ решение не касае вреди настъпили за дружеството от този договор, поради което няма логика да бъде тълкувано във връзка с решението за освобождаване от отговорност, в каквато насока са разсъжденията на ищеца. Несъмнено изразена в първото решение на ОС е волята да се освободи управителят от отговорност за всички вреди от действията му като такъв. Второто решение има за цел да уреди отношенията между него и дружеството, във връзка с договора за лизинг, по който С. отговаря като съдължник. В тази връзка е поето задължение занапред той да бъде освободен от това задължение, а за всички възникнали до този момент да бъде освободен от отговорност по евентуален регрес на главния длъжник за половината от задълженията, с случай на изпълнение на повече от този размер. В този смисъл, това второ решение не е относимо по никакъв начин към отговорността за вреди, за да се направи извод за частично опрощаване. При горното тълкуване на волята следва да се приеме, че с решението ответникът С. е освободен от отговорност за всички вреди от действията му като управител.

Безспорно, всички действия, за които са предявени претенции в настоящото производство са извършени в период преди вземане на решението, за вреди, които се твърди, че са настъпили също преди това, поради което следва да се разгледа възражението на ищеца дали това поведение е било известно на дружеството.

В съдебната практика се приема, че следва да се считат известни на дружеството тези действия, които са били надлежно отразени в счетоводството и в останалите дружествени книги, поради което като такова е станало известно на съдружниците, които участват при вземане на решение на върховния орган.

В тази връзка по делото са събрани писмени доказателства – баланс и годишен финансов отчет за 2018 г., както и е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза. От заключението на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че на 21.12.2018 г. сметката, обслужваща договора за овърдрафт е с отрицателно салдо 70 484.45 лв., а към 31.12. 2018 г. в размер 73 258.53 лв. (приложение № 1, табл. 12 към заключението), както и че в публикувания ГФО на „Б.Р.“ ООД за 2018 г. в заеми до 1 г. е записано числото в размер 73, което отговаря на задълженията на дружеството по сметката, обслужваща договора за овърдрафт в „Банка ДСК“ ЕАД в размер 73 258.53 лв. Отделно от това, след извършен "анализ на предоставени счетоводни регистри на „Б.Р.“ ООД (в т.ч. с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304 „Стоки“) и на дневници на покупките на „Б.Р.“ ООД за отчетни периоди от 09.2018 до 12.2018 г., се установява че в счетоводството на ищеца са осчетоводени 15 бр., фактури, от които 8 бр. за стоки и 7 бр. за услуги, издадени от „И. БГ“ ЕООД както следва: Фактура № 0000001346/05.09.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 8 399,40 лева, в т.ч. ДО в размер на 8399,40 лева и начислено ДДС в размер на 0,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304/1 „Стоки“ със съответните стойности. Създаден е протокол по чл.117 от ЗДДС с №00000000035/05.09.2018 г. с посочена ДО в размер на 8 399,40 лева и начислено ДДС в размер на 1 679,88 лева; Фактура №*****/08.09.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 9 235,40 лева, в т.ч. ДО в размер на 8 235,40 лева и

начислено ДДС в размер на 0,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304/1 „Стоки“ със съответните стойности. Създаден е протокол по чл.117 от ЗДДС с №0000000036/08.09.2018 г. с посочена ДО в размер на 9 235,40 лева и начислено ДДС в размер на 1 847,08 лева; Фактура №00000001358/12.09.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 4 487,80 лева, в т.ч. ДО в размер на 4 487,80 лева и начислено ДДС в размер на 0,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304/1 „Стоки“ със съответните стойности. Създаден е протокол по чл.117 от ЗДДС с №*****/12.09.2018 г. с посочена ДО в размер на 4 487,80 лева и начислено ДДС в размер на 897,56 лева; Фактура №0000001371/01.10.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 8 694,80 лева, в т.ч. ДО в размер на 8 694,80 лева и начислено ДДС в размер на 0,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304/1 „Стоки“ със съответните стойности. Създаден е протокол по чл.117 от ЗДДС с №0000000041/01.10.2018 г. с посочена ДО в размер на 8 694,80 лева и начислено ДДС в размер на 1 738,96 лева; Фактура №0000001378/11.10.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 24 078,00 лева, в т.ч. ДО в размер на 24 078,00 лева и начислено ДДС в размер на 0,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304/1 „Стоки“. В аналитична ведомост на с/ка 401 „Доставчици“ (Д^Т) фактурата е записана с обща стойност в размер на 37 250,88 лева. Констатира се разминаване между стойността на получената фактура и направените счетоводни записвания в „Б.Р.“ ООД в размер на 13 172,88 лева. В дневници на покупките за отчетен период 10.2018 г. е записан протокол №1000000006/11.10.2018 г. с ДО в размер на 24 078,00 лева и начислено ДДС в размер на 4 815,60 лева; Фактура №*****/22.10.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 910,60 лева, в т.ч. ДО в размер на 910,60 лева и начислено ДДС в размер на 0,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304/1 „Стоки“. В аналитична ведомост на с/ка 304 „Стоки“ (Д^Т) фактурата е записана с тегло в размер на 4 360,00 кг. Констатира се разминаване между представените 4 броя кантарни бележки, издадената фактура и счетоводните записвания в „Б.Р.“ ООД. Създаден е протокол по чл.117 от ЗДДС с №*****/22.10.2018 г. с посочена ДО в размер на 910,60 лева и начислено ДДС в размер на 182,12 лева; Фактура №0000001419/13.11.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 7 781,40 лева, в т.ч. ДО в размер на 7 781,40 лева и начислено ДДС в размер на 0,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304/1 „Стоки“ със съответните стойности. В дневници на покупките за отчетен период 10.2018 г. е записан протокол №1000000007/13.11.2018 г. с ДО в размер на 7 781,40 лева и начислено ДДС в размер на 1 556,28 лева; Фактура №0000001427/23.11.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 398,30 лева, в т.ч. ДО в размер на 398,30 лева и начислено ДДС в размер на 0,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“ и с/ка 304/1 „Стоки“ със съответните стойности. Създаден е протокол по чл.117 от ЗДДС с №0000000044/23.11.2018 г. с посочена ДО в размер на 398,30 лева и начислено ДДС в размер на 79,66 лева; Фактура №0000001379/11.10.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 328,48 лева, в т.ч. ДО в размер на 273,73 лева и начислено ДДС в размер на 54,75 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“, с/ка 602 „Разходи за външни услуги“ и с/ка 503 „Разплащателна сметка в лева със съответните стойности. Фактурата е записана в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД с ДО в размер на 273,73 лева и ДДС в размер на 54,75 лева; Фактура №0000001392/20.10.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 420,05 лева, в т.ч. ДО в размер на 350,04 лева и начислено ДДС в размер на 70,01 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“, с/ка 602 „Разходи за външни услуги“ и с/ка 503 „Разплащателна сметка в лева със съответните стойности. Фактурата е записана в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД с ДО в размер на 350,04 лева и ДДС в размер на 70,01 лева; Фактура №0000001402/01.11.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 439,10 лева, в т.ч. ДО в размер на

365,92 лева и начислено ДДС в размер на 73,18 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“, с/ка 609 „Други разходи“ и с/ка 503 „Разплащателна сметка в лева със съответните стойности. Фактурата е записана в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД с ДО в размер на 439,10 лева и ДДС в размер на 0,00 лева. Констатира се разминаване между предоставената фактура и направените записи в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД; Фактура №00000001422/19.11.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 60,00 лева, в т.ч. ДО в размер на 50,00 лева и начислено ДДС в размер на 10,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“, с/ка 609 „Други разходи“ и с/ка 503 „Разплащателна сметка в лева със съответните стойности. Фактурата е записана в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД с ДО в размер на 60,00 лева и ДДС в размер на 0,00 лева. Констатира се разминаване между предоставената фактура и направените записи в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД; Фактура №10000000169/03.12.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 6 294,70 лева, в т.ч. ДО в размер на 5 245,58 лева и начислено ДДС в размер на 1 049,12 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“, с/ка 602 „Разходи за външни услуги“ и с/ка 503 „Разплащателна сметка в лева със съответните стойности. Фактурата е записана в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД с ДО в размер на 5 245,58 лева и ДДС в размер на 1 049,12 лева; Фактура №00000001443/10.12.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 3 517,06 лева, в т.ч. ДО в размер на 2 930,88 лева и начислено ДДС в размер на 586,18 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“, с/ка 602 „Разходи за външни услуги“ и с/ка 503 „Разплащателна сметка в лева със съответните стойности. Фактурата е записана в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД с ДО в размер на 2 930,88 лева и ДДС в размер на 586,18 лева и Фактура №00000001451/18.12.2018 г. издадена от „И. БГ“ ЕООД към „Б.Р.“ ООД на стойност в размер на 576,00 лева, в т.ч. ДО в размер на 480,00 лева и начислено ДДС в размер на 96,00 лева е записана в счетоводните регистри на „Б.Р.“ ООД в с/ка 401 „Доставчици“, с/ка 602 „Разходи за външни услуги“ и с/ка 503 „Разплащателна сметка в лева със съответните стойности. Фактурата е записана в дневници на покупките на „Б.Р.“ ЕООД с ДО в размер на 480,00 лева и ДДС в размер на 96,00 лева.

Видно от представеното извлечение от сметката на дружеството по посочените фактури са извършени три плащания на 21.12.2018 г. и към тази дата сметката на дружеството е с отрицателно салдо в размер 70 484.45 лв. От заключението на съдебно – счетоводната експертиза се установява и това, че всички кантарни бележки и приемно – предавателни протоколи към посочените по – горе фактури са отразени в счетоводството на ищеца и няма данни, от които да се направи извод, че по – късно е установено, че посочените като приети стоки не са реално получени от дружеството, който факт да се съобрази при преценката за по – късното узнаване за сочените липси.

Следователно задължението по сключения договор за овърдрафт е намерило отразяване в ГФО на дружеството за 2018 г. (приет с решение на ОС на 21.03.2019 г.). Фактурите, обективиращи покупко – продажбата на стоки (включително на каква цена са закупени) и ползваните услуги, както и плащането, извършено за погасяване на задълженията по тези договори към 21.12.2018 г. е намерило счетоводно отражение към края на 2018 г., поради което може да се приеме, това е дало възможност на съдружниците да ги узнаят, съответно са им станали известни към момента на вземане на решението на 25.06.2019 г. за освобождаване на управителя от отговорност. Отразяването в счетоводството е позволявало на съдружниците да установят по основание и размер сочените от дружеството вреди. Относно твърдените липси на реално получени и заплатени стоки по посочените фактури по делото липсва документ, който да ги установява и от който да се направи извод за по – късно узнаване за такава настъпила вреда, което да опровергае удостоверителното изявление в осчетоводените кантарни бележки, че стоките са приети, което от своя страна да се съобрази като последващ факт, релевантен за съобразяване взетото на 28.04.2021 г. като такова след установяването на вредата.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че за соченото нарушение, че в качеството

си на управител, без надлежно решение на ОС, ответникът е сключил договор за овърдрафт с „Банка ДСК“, ЕАД (правопреемник на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД) с кредитен лимит от 100 000 лв. и за това, че част от кредитния лимит, в размер 70 120. 50 лева, е усвоен чрез преводи на собствената на управителя фирма като продажна цена на стоки, които не са получени от дружеството, съответно са продадени на по – висока от пазарната стойност, ответникът е освободен от отговорност като управител с решението от 25.06.2019 г., което обосновава неоснователност на иска за вреди от тези действия.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че от събраните по делото доказателства, по същество не се и установяват сочените вредоносни фактически състава. На първо място, относно твърдението за сключен договор за овърдрафт, без решение на ОС, следва да се посочи, че би било налице неизпълнение на задълженията на управителя, в случай че се установи, че от върховния орган е взето решение за това какви сделки да бъдат сключвани и какви действия да бъдат извършвани, с които управителят не се е съобразил или когато за сделката, която е сключена законът изисква решение на ОС, но такова липсва. Сключването на договор за кредит (овърдрафт) не е сред вида сделки, за които съгласно чл.137, ал.1 от ТЗ или дружествения договор, се изисква решение на ОС. Следователно, сключването на сделка от посочения вид, при липсата на решение за това, не може да обоснове неизпълнение на задължения на управителя, тъй като последният има правомощие да вземе самостоятелно решение за сключването ѝ, произтичащо от общото му задължение да ръководи и управлява търговската дейност на дружеството. От друга страна, сключването на договор за кредит, какъвто характер има договорът за овърдрафт, само по себе си дефинитивно няма характер на увреждащо действие по отношение на главницата. С тази сума се увеличава активът, а със задължението за връщането ѝ се увеличава пасивът, поради което отражението ѝ върху имуществото на дружеството е неутрално. Евентуално такава вреда би могло да бъде заплатена лихва, но такъв иск не е предявен.

Относно твърденията за липси на стоки, за които цената е заплатена по делото се установи, че кантарните бележки и приемно – предавателните протоколи, установяващи предаване на стоката са отразени в счетоводството на дружеството дори за някои фактури и за по – големи количества. По делото липсват доказателства (тежестта е на ищеца), от които да се направи извод, че впоследствие е извършено счетоводно отразяване на такава липса, още по – малко първични счетоводни документи (напр. протокол за резултат от инвентаризация), послужили за това осчетоводяване, което да обоснове редовно водено счетоводство. Предвид изложеното по делото не е доказано, в резултат на неупражнен контрол, от страна на управителя, на дружеството да е причинена липса на материални активи.

Относно вредите от сключени неизгодни сделки (другите основания са въведени за първи път с молба от 25.07.2022 г., поради което не следва да се обсъждат) такива се твърди да са сделки за покупко – продажба на пластмасови изделия и пластмаса, представляващи отпадъци за рециклиране, които са обективирани в осем фактури, издадени в периода 05.09.2018 г. – 11.10.2018 г., както следва: Фактура № 0000001346/05.09.2018 г.; Фактура №*****/08.09.2018 г.; Фактура №0000001358/12.09.2018 г.; Фактура № 0000001371/01.10.2018 г.; Фактура №*****/22.10.2018 г.; Фактура № 0000001427/23.11.2018 г.; Фактура №0000001378/11.10.2018 г. и Фактура №0000001419/13.11.2018 г., с които се продава мека пластмаса на цена 640 лв./тон; твърда пластмаса на цена 330 лв. /тон и РР – капачки на цена 600 лв. на тон.

За определяне на средната пазарна цена на тези суровини по делото е приета и изслушана съдебно – оценителна експертиза, в заключението на която е посочено, че средните пазарни цени за мека пластмаса са 500 лв./тон, за твърда 250 лв./тон и 380 лв./тон за капачки. В заключението не са посочени източниците на информация, въз основа на които е приложен използваният сравнителен метод за определяне на цените. Разпитано в съдебно заседание вещото лице е посочило, че е използвало източници на информация от интернет, но за офертни цени към момента на изготвяне на заключението. Доколкото обаче цените следва да се определят към релевантния минал момент, този на сключване на сделките, е

посочило, че по телефон се е свързало с фирми, от които да получи информация дали тези цени са реферирали към 2018 г., но не е посочила кои са тези фирми, нито доказателства за реални оферти или сделки на тези дружества със суровини от изследвания вид, към 2018 г. Липсата на такава информация пречатства възможността да се провери обосноваността на метода, използван при заключението, а към настоящия момент могат да бъдат открити в интернет пространството само актуални цени. След като на практика липсва обективно проверима информация за пазарен аналог към миналия момент (2018 г.), който дава по – близка до реалната пазарна стойност, това обосновава определяне на цената чрез използване на метод за оценка с използване на корекционен инфлационен индекс. Прилагането на дефлатор на стойността на показателите обаче изисква специални знания, с каквито съдът не разполага, а вещото лице не е използвало, поради използвания метод на оценка, поради което съдът намира, че не може да изгради изводите си за реална пазарна цена въз основа единствено на това заключение.

От друга страна съдът намира, че за да бъде направен обоснован извод, че сключените от управителя сделки са неизгодни не е достатъчно да се установи единствено разлика между средните пазарни цени на всеки от отчуждените активи и тази на която те са били придобити, без да се извърши цялостна оценка на активите и пасивите на дружеството, за да се установи съответното им състояние към определен момент и практически налице ли е необосновано и неоправдано намаляване имуществото на дружеството в резултат на тези сделки. В тази връзка, най – малко следва да се анализира цената на придобиване на тези активи поне за предходната 2017 г. година, вложени ли са в производството, какъв финансов резултат са формирали и да се сравни със същите данни от процесния период и година след него, което да обоснове извод за придобиване на актива на значително по – висока стойност и отражението ѝ върху финансовия резултат, което всъщност е реалната вреда. Още повече, този анализ следва да държи сметка и за качеството и чистотата на материала, включително и цвета на пластмасата, което както и самото вещо лице е посочило, е такова от значение за цената, като се отчете и това, че се касае за специфичен пазар, както и това, че стоките реално са получени от дружеството, което не оспорва и че са му били необходими за производствения процес.

Такова доказване по делото не е проведено. Доказателствената тежест е на ищеца, а законът задължава съда да приеме недоказания факт за неосъществен, поради което не може да се обоснове извод, че сделките са неизгодни и за дружеството е настъпила вреда, за обезщетяване на която следва да бъде ангажирана отговорността на ответника С..

Последният фактически състав, от който се иска да бъде ангажирана отговорността на ответника е изведен при твърдения, че в периода м.03.2017 г. – м.06.2019 г., чрез многократни тегления на суми от банкомат, управителят се е разпоредил от сметка на дружеството със сума в размер 30 110 лв.

Действията по теглене на сума от сметка на дружеството, сами по себе си не водят до увреждане, тъй като сумата остава на каса и така се отразява счетоводно. Увреждане би настъпило ако тези суми не се използват за покриване на задължения на дружеството или за придобиване на стоки и услуги. В този смисъл съобразно общите правила на гражданската отговорност за вреди, вредите следва да бъдат установени по вид и размер, като реално отразили се върху патримониума на дружеството. Така, доколкото вредата настъпва в имущественото състояние на търговеца, подлежащо на счетоводно отразяване и отчитане и доказването ѝ като факт е в тежест на ищеца по иска по [чл. 145 ТЗ](#), последният следва да установи не само извършеното от самия него такова счетоводно отразяване, а и че то е редовно и документално обосновано. В този смисъл, при твърдяно намаляване на патримониума на търговското дружество поради липса на парични средства, настъпило вследствие управлението, не е достатъчно да се установи, че те са били осчетоводени в баланса на дружеството, а е необходимо да са налице и съответни първични счетоводни документи /инвентаризационен опис, протокол за резултат от инвентаризация, сравнителна ведомост, приходни и разходни касови ордери и др./, въз основа на които е извършено осчетоводяването на липсата, респективно на вземането от управителя. Вътрешната ревизия

и инвентаризацията са средство за постигане на такава обоснованост, доколкото целта им е чрез извършването на пълна или частична проверка да бъде установено по обективен начин съответствието между документалното и фактическото състояние на активите и пасивите на стопанския субект към определен момент, което се установява от нарочна комисия, назначена от ръководителя на предприятието, която отразява резултата от проверката в съответен писмен първичен счетоводен документ /протокол/, служещ като основание за по-нататъшните счетоводни записвания, предвид проспективния принцип на водене на счетоводството. В частност, на такава проверка с посочените цели подлежи и касовата дейност на материално-отговорните лица. Проверката, включваща съпоставяне на приходните, разходните касови ордери и други платежни документи с отразяванията, извършени в касовата книга и регистъра за движението на паричните суми по банковите сметки, също се извършва от назначена от управителя комисия, която изготвя акт за касова наличност. Именно актовете, с които тези проверки приключват, като обективно съставени и съдържащи констатации за евентуални разлики между документалното и фактическото имуществено състояние, са основание за счетоводното отразяване на липси и вземания и съответно - за търсене на имуществена отговорност за вреди от тези липси от съответните лица. За разлика от обикновеното материално-отговорно лице, което изпълнява конкретно възложени му от работодателя функции по събиране, съхраняване и отчитане на стоково-материални ценности, след като такива са му заприходени по съответния ред, управителят отговаря за цялостната дейност на дружеството, включително и за разплащания с контрагенти на дружеството, при което определен вид актив може да послужи за погасяване на пасив или да бъде трансформиран в друг вид актив. Поради това ангажирането на отговорността на управителя за вреди от липси изисква извършването на пълна, а не частична, проверка на имущественото състояние на дружеството (в този смисъл Решение № 2807 от 28.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 1945/2016 г., I т. о., ТК). Едва след като ищецът проведе такова доказване, в тежест на ответника е да докаже отчитане с конкретни разходно – оправдателни документи на установените липсващи суми.

В тази връзка, по делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, от заключението на която се установява, че в периода 20.12.2018 г. – 14.06.2019 г. от разплащателната сметка на дружеството са констатирани 46 бр. тегления от И. С., в общ размер 29 860 лв. Разпитано в съдебно заседание вещото лице дава обяснения, че сумата е осчетоводена в сметка 501 – каса, което означава, че според счетоводството на „Б.Р.“ ООД тези средства се намират в касата на дружеството. Сочи, че не е задължително, но е желателно, когато се осчетоводят подобни операции, когато някой извърши операция „теглене“ от разплащателна сметка или друг вид сметка, да се създават мемориални ордери или ордери, чрез които лицето е предало средствата в касата на дружеството, но такива не е видял. Средствата са постъпвали в каса и наистина част от тези средства са използвани за разходни дейности на самото дружество. В сметка 501 освен постъпването на средствата от разплащателна сметка, се записват и всички разходи, които са направени и платени в брой - дали заплатени възнаграждения за служители, дали заплатени търговски фактури. Търговското дружество има за процесния период общо 5 действащи банкови сметки, в които сметки са постъпвали средства, които постъпват в една обща маса и не може да се каже, че точно изтеглените средства са отишли за разплащане на конкретни разходи. Това означава, че ако са изтеглени средствата на банка-каса, трябва да се опишат банкнотите и да се каже точно регистрираната банкнота накъде е отишла. Тези средства са участвали в общия обем средства, които са били налични в каса, евентуално в офис, или някъде и общо тези средства са участвали в разплащане към трети лица. Този размер е значително по-висок от изтегления от ответника, с който са правени разплащанията на каса, използвани са средствата за най-различни разплащания. Общата маса е била изразходвана за покриване на разходи на дружеството. В таблица 17, в извлечението от сметка 501, е посочено отделно за какво са изразходвани самите средства, от което се установява, че най-голямо перо за изразходване на средствата са за трудови възнаграждения към служители, в общ размер на 74 604,87 лева, който надхвърля процесната сума. Следователно ако тези средства не са постъпвали в касата, които ответникът е теглил от банкомат или от каса на банката, не би могла самата

сметка 501 да има достатъчно захранване, за да извършва тези разплащания впоследствие. Уточнило е, че по делото е процесна само една от банковите сметки на търговското дружество, а то разполага с 6 банкови сметки, които не са изследвани и за които не може да каже какво се е случвало с движението. При анализ на процесната сметка, вещото лице е констатирало, че тя е основна, сметката при „Сосиете Женерал Експресбанка“ АД, и е използвана основно за покриване на разходи. В нея не са постъпвали приходи и тази сметка е захранвана от други сметки на „Б.Р.“ ООД. Според счетоводните регистри излиза, че средствата са изразходвани основно за трудово възнаграждение, като за началото на процесния период, който е разглеждан, не е ясно каква е реалната наличност в касата и дали счетоводните записвания, отговарят на наличните парични средства в касата, както и към края на процесния период отново не може да се отговори, ако е записано определена сума като налична в касата, дали е била наистина налична, защото не е извършвано и физическо преброяване и не е съставен протокол за наличност на тези средства. Работено е по счетоводните регистри и според тях, тези средства са изразходвани основно за трудови възнаграждения и заплащане към трети страни на фактури. Сочи, че не може да отговори дали в един и същи ден не е правено теглене от друга сметка на „Б.Р.“ ООД и да е записано само едната операция, а да има дублиране от две сметки или прехвърляне на средства от сметка в сметка, поради което не може да направи извод как са генерирани приходите на „Б.Р.“ ООД за процесния период, защото са поставени въпроси само за разходната част, без приходната да се изследва, поради което пък не може да се направи категоричен извод тези възнаграждения от кои пари са плащани – дали от тези, които са теглени от ответника, или са постъпвали от някъде другаде средства в самата каса, дали са постъпвали и суми, които да не са били осчетоводени през този период и да са изплащани възнаграждения от недекларирани суми, а да са регистрирани, тези които са изтеглени. За такъв извод, сочи, че следва да се изследват всички сметки за процесния период на „Б.Р.“ ООД – какво е движението и какви са прехвърлянията от сметка в сметка, защо са прехвърляни, с какви основания и да се прегледат освен доставчиците и клиентите на „Б.Р.“ ООД, които впоследствие са закупували отпадната пластмаса, но от извършения анализ не се констатират разминавания, спрямо разходната част, записванията в счетоводството на „Б.Р.“ ООД и процесната сметка. След анализ на справки от НАП, сочи, че между това, което е записано в счетоводството на „Б.Р.“ ООД и в масивите на НАП няма разминаване.

От всичко изложено не може да се направи извод за несъответствие между документалното и фактическото състояние на имуществото на управляваното дружество към релевантния момент от управлението на ответника по иска по [чл. 145 ТЗ](#). Както беше посочено, тежестта е на ищеца да проведе пълно доказване (изключващо всякакво съмнение), включително чрез цялостна проверка за движението на активите и пасивите на предприятието и то въз основа на счетоводни документи, които са били съставени преди и към момента на причиняването на вредата или откриването ѝ, искане за събиране на каквито доказателства (допълнителна съдебно – счетоводна експертиза) ищецът, въпреки предоставената му възможност в съдебно заседание, не е направил. Същевременно ответникът е провел насрещно доказване чрез събраните гласни доказателства чрез разпит на свидетелите М. и Й., които сочат, че през процесния период са извършвали услуги по поддържане и позициониране на машините на дружеството, за които услуги е заплащано от ответника, което се подкрепя и от заключението на съдебно – счетоводната експертиза, което сочи, че със суми дори в по – висок размер от изтеглените, са покривани разходи за услуги от трети лица.

С оглед гореизложеното и доколкото не се установи по обективен начин несъответствие между документалното и фактическото състояние на активите и пасивите на стопанския субект, към процесния период, искът на соченото основание, е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Предвид извода за неоснователност на главните искове следва да бъде разгледан евентуалният иск с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявеното право при твърдения, че се е осъществил

фактическият състав на първата престационна кондикция на чл. 55, ал. 1 ЗЗД - дадено при начална липса на основание – платена цена по нищожни договори за продажба на стоки, сключени от ответника С., в качеството му на управител и на двете договарящи дружества, във вреда на представлявания ищец, обоснована с нееквивалентност на престациите и недобросъвестност на управителя при сключването на сделките.

Порокът, с който е обоснована реституционната претенция, и който следва преюдициално да бъде разгледан, изведен от твърденията на ищеца, следва да бъде квалифициран като недействителност по чл.40 ЗЗД.

Съгласно чл. 40 от ЗЗД, когато представителят и лицето, с което той договаря се споразумеят във вреда на представлявания, договорът не поражда действие за представлявания. Със задължително тълкуване, дадено в т. 3 от Тълкувателно решение № 5 от 12.12.2016 г. на ОСГТК на ВКС по тълк. д. № 5/2014 г. недействителността по чл. 40 от ЗЗД е определена като особен вид недействителност, на която може да се позове само лицето, от чието име е извършена сделката чрез представител, действал заедно със съконтрахента, във вреда на представлявания.

Систематичното място на нормата, в раздел представителство на ЗЗД, уреждащо случаи на учредена представителна власт и тълкуването, относно органното представителство, дадено с Тълкувателно решение № 3/2013 г. от 15.11.2013 г. по т. д. № 3./2013 г. на ОСГТК на ВКС, поставя въпроса за приложението на този порок, относно това представителство.

Положителен отговор е даден в няколко решения на ВКС (напр. Решение № 178 от 12.03.2020 г. на ВКС по т. д. № 1991/2018 г.). Тези решения са постановени след посоченото тълкувателно решение, а този въпрос не е бил предмет на тълкуване от ОСГТК, поради което, съгласно чл.130 ЗСВ задължителната сила на това решение е само по отношение на конкретно поставения тълкувателен въпрос. Даденото с тези решения тълкуване, че нормата на чл. 40 ЗЗД намира съответно приложение при сделки, сключени с търговско дружество чрез управителя му, се споделя от настоящия съдебен състав.

В тези решения е прието, че нормата на чл.141, ал.2, изр.2 от ТЗ предвижда, че ограничения в представителната власт на управителя, спрямо третите лица няма действие. Това означава, че управителят действа като дружеството, изразявайки неговата воля, спрямо третите лица. Осъществено волеизявяване от управителя, макар и да е израз на волята на дружеството, е по същество изразяване на воля на един субект от друг субект. Действително, няма ограничение на представителната власт, спрямо третите лица, когато става въпрос за добросъвестно действие. Но в хипотеза на недобросъвестно действие или изразяване на воля на управителя от името на дружеството, и недобросъвестно действие или изразена воля на лицето, с което той договаря, не може да се отрече необходимостта от правна уредба по отношение действията и сделките, извършени и сключени от управителя, увреждащи дружеството. Нормата на чл.145 от ТЗ урежда обезщетение в случаите на причинени вреди, което не позволява да се защити дружеството срещу недобросъвестните действия на управителя, защитавайки правата си на собственост и други права, с които е извършено разпореждане. При сделка и действие на управителя на дружество с ограничена отговорност, дружеството е обвързано от действията и сделките, извършени от управителя, но само при нормално развитие на отношенията в съответствие с добросъвестността. Наличието на конфликт на интереси, при възможността управителят да получи облага за сметка на дружеството, чрез сговор с третото лице е хипотеза, която се нуждае от правна уредба. Налице е празнота в ТЗ относно сделки, при които третото лице действа недобросъвестно и знае или не е могъл да не знае, че при договаряне с дружеството с ограничена отговорност, чрез управителя му нанася вреда на търговеца като сключва договор, грубо нарушаващ дължимата грижа на добрия търговец при договаряне и извършването на сделки, с оглед добросъвестната търговска практика. На основание чл. 288 от ТЗ за неуредените от този закон случаи се прилагат правилата на ЗЗД. Поради това следва да се приеме, че съответно се прилагат правилата на чл. 40 от ЗЗД.

Съгласно тълкуването, дадено с Тълкувателно решение № 5 от 12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС, фактическият състав на недействителността по чл.40 ЗЗД, включва обективен и субективен елемент, преценени към момента на сключване на договора.

От обективна страна, в приложение съответно на чл. 288 от ТЗ вр. чл. 40 от ЗЗД, следва да се установи, че е налице вреда, а от субективна страна знание и у управителя на представляваното дружество с ограничена отговорност, и у третото лице, че така сключеният договор, при съдържащите се обективни характеристики води до увреждане или може да доведе в бъдеще до вреда за лицето, от чието име е сключен. Възможността за настъпване на вредата следва да е основана на обективни факти. Третото лице следва да цели настъпването на вредата или да действа при груба небрежност към момента на сключване на договора.

От обективна страна, в процесния казус, соченият от ищеца увреждащ факт, по отношение на всички сделки, за които се твърди, че са сключени при договаряне във вреда на представлявания, е нееквивалентност на престациите – пазарната стойност на стоките е по – висока, от тази на която са придобити.

Този факт по изложените по – горе съображения не е доказан от ищеца, тъй като на първо място не са събрани достатъчно доказателства за обоснован извод за средна пазарна цена. Тези изходни данни са определящи да се направи извод за съответствие или степента на несъответствие на продажната цена на процесните сделки с тази установена стойност. Отделно от това, само фактът на разминаване между средната пазарна цена и тази на която активите са придобити, не е достатъчно да се направи извод за увреждане, а следва разминаването да е толкова съществено, че на практика да сочи на липса на престация с оглед принципа на свобода на договаряне, в който смисъл е и трайната практика на ВКС. Отделно от това, както беше посочено по – горе, с оглед спецификата на придобития чрез сделките актив, използван в производство, за да се достигне до извод за реално настъпила вреда следва да се извърши цялостна оценка на активите и пасивите на дружеството, да се установи съответното им състояние към определен момент и практически налице ли е необосновано и неоправдано намаляване имуществото на дружеството в резултат на тази сделка, с оглед постигнатия след влагането им в производствения процес финансов резултат, което всъщност би се явило вреда за дружеството. Твърдения за такава вреда обаче, още по – малко доказателствени искания по делото, от ищеца, който носи тежестта, не са правени.

Изложеното сочи на извод за липса на обективния елемент от фактическия състав, с който законът свързва недействителността.

За пълнота, относно субективния елемент, следва да се посочи, че доколкото в случая ответникът С., няма спор, че е действал и като управител на продавача – „И. БГ“ ЕООД, и като представител на купувача „Б.Р.“ ООД, не следва да се доказва споразумяване между пълномощника и третото лице във вреда на представлявания. Основателността обаче на иска е обусловена от намерението за увреждане у това лице. Наличието на такова намерение, към момента на сключване на договора, не може да се обоснове само от факта, че именно това лице, в качеството му на едноличен собственик на капитала на купувача, се облагодетелства от разликата между стойността на продаденото имущество и уговорената за него цена, предвид дълготрайните търговски отношения между страните и общата производствена дейност, за която другият съдружник е знаел и се е съгласявал, което не е спорно по делото. В подкрепа на този извод е и волята на съдружниците, обективирана в протокола от ОС от 25.06.2019 г. по т. 4, от който е взето решение, с което е признато, съществуващо задължение към дружеството „И. БГ“ ЕООД, дори на по – висока стойност от процесните сделки, формирано и след сключването им, от което може да се направи извод, че дори и след процесния период търговските отношения между двете дружества са продължили, което се установява и от влезлите в сила решения, с които са уважени искове на ответното дружество за вземания за продажна цена, дължима от ищеца по други сделки, с предмет същия вид стоки.

Предвид изложеното недоказани са елементите на фактическия състав, с осъществяване на който законът свързва недействителност на сделките на основание чл.40 ЗЗД, поради което сделките са породили целените с тях правни последици и дружеството ответник не дължи връщане на полученото на валидно основание, поради което искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Относно насрещните иски с правно основание чл.211 ГПК вр. чл. 141, ал.7 от ТЗ, вр. чл.137, ал.1, т.5 от ТЗ, вр. чл.286 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съдебно предявеното право е изведено при твърдения, че между ищеца С. и „Б.Р.“ ООД е възникнало валидно правоотношение, с източник сключен договор за възлагане на управление, по силата на който ищецът е бил управител на дружеството в периода от 24.03.2017 г. до 03.07.2019 г. при възнаграждение в размер 1250 лв., което ответникът не заплатил за периода месец март 2017 г., за всеки следващ месец от април 2017г. до юни 2019г. - по 1 250 лева месечно, и 108. 70 лева за месец юли 2019 г., съобразно отработените дни, в общ размер 32 949. 61 лева.

Договорът за възлагане на управление се сключва от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците или от едноличния собственик на капитала, размерът на възнаграждението на управителя не може да бъде определен свободно по съгласие между това лице и управителя при подписване на договора. Основните елементи на мандатното правоотношение - възлагането на управлението и дължимото за това възнаграждение, се определят с решението на общото събрание на съдружниците по чл.137, ал.1, т.5 предл. второ от ТЗ, съответно правомощията на управителя да управлява и представлява дружеството произтичат от проведения от общото събрание избор и от закона. За разлика от решението по чл.137, ал.1, т.7 от ТЗ на ОС, липсата на което не засяга действителността на сключената от управителя разпоредителна сделка, решението по чл.137, ал.1, т.5 от ТЗ урежда вътрешните отношения между управителя и дружеството и водещ е принципът на подчиненост на управителя на решенията на ОС. Затова и при липсата на такова решение правоотношение между дружеството и управителя не може да възникне. Съгласно чл.137, ал.1, т.5 предл. второ от ТЗ изрично решение е необходимо и по отношение на размера на неговото възнаграждение. В договора за възлагане на управлението правата на управителя само се конкретизират, като в него следва да се отрази размерът на месечното възнаграждение, определен от общото събрание, начина на плащането му, както и други права и задължения, които страните са поели по силата на постигнатото между тях съгласие - размер и начин на ползването на отпуск, различни обезщетения и други. Така с договора за управление може да бъдат уредени отношенията, но без да се засяга установеното от закона съдържание на договора, нито решенията на общото събрание /например това за определяне на размера на възнаграждението/.

Следователно, размерът на възнаграждението на управителя следва да бъде определен с решение на ОС и не може да бъде уговорен, чрез сключен в изискуемата писмена форма договор за управление, ако не бъде прието съответното решение от компетентния волеобразуващ орган. На още по - голямо основание размерът на възнаграждението не може да бъде определян с конклюдентни действия. Установената от разпоредбата на чл.293, ал.3 от ТЗ забрана страната да се позовава на нищожност поради липса на форма, ако от поведението ѝ може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението, намира приложение към сключваните от търговеца сделки. Решенията на общото събрание на дружеството като волеобразуващ орган, винаги следва да са недвусмислено изрично изразени поради въведения с нормите на ТЗ ред за формирането им, като с оглед на правната сигурност не подлежат на извеждане чрез тълкуване. Поради това липсата на прието решение на общото събрание на дружеството, относно размера на възнаграждението на управителя не подлежи на саниране чрез приложението на разпоредбите на чл.293, ал.3 от ТЗ и чл.301 от ТЗ (в този смисъл решение № 222 гр. София, 10.05.2019 г. по т. д. № 2972/2017 г. на ВКС, ТК).

По делото е представен договор за възлагане на управление, сключен между ищеца и ответника на 15.03.2017 г., от който се установява, че на ответника е възложено да изпълнява функциите по управление и представителство на дружеството, а с чл.4, ал.1 е уговорено брутно месечно възнаграждение на управителя в размер 1250 лв. Ответникът не е трето лице, по смисъла на чл.181, ал.1 ГПК и доколкото не се оспорва представителят му към момента на сключване на договора Н.Ч., да е участвал при съставянето на документа, не може да оспорва достоверността на датата, поради което релевираното в тази насока възражение не следва да се разглежда. Както беше посочено по – горе уговореното с договора възнаграждение следва да е съответно на приетото с решение на общото събрание.

Спорен по делото е фактът дали общото събрание на съдружниците е приело решение за определяне на размера на възнаграждението на управителя по договора за възлагане на управление.

За установяване на този факт по делото, по искане на ищеца, ответникът е задължен по реда на чл.190 ГПК да представи протокол от общо събрание от 15.03.2017 г. Задължението не е изпълнено от ответника с твърдения, че решение, което да определя размер на възнаграждението на управителя не е прието. По партидата на дружеството „Б.Р.“ ООД е отразен протокол от ОС на съдружниците от 15.03.2017 г., с решение по т. 1 от който, е приет нов Учредителен акт на Дружеството, по т.2 е освободен от длъжност и отговорност Н.Т.Ч., на основание постъпило предизвестие, по т.3 е избран И. Д. С. за Управител на Дружеството и по т.4 е упълномощен Н.Т.Ч. да извърши от името на Дружеството всички правни и фактически действия, във връзка с вписване на корпоративните промени и обявяване на новия Учредителен Акт на Дружеството в Търговския регистър към Агенция по вписванията, но не е взето решение за определяне размера на възнаграждението на управителя. По делото и по партидата на дружеството липсват данни индициращи факта на създаване и държане на такъв документ, от страна на ответника, с оглед извършване на преценката по реда на чл.161 ГПК, вр. чл.190, ал.2 ГПК.

Представените ведомости, относно изплатени възнаграждения, както и справки от НАП за декларирани данни за ищеца за начислени осигурителни доходи и отразяването в счетоводството (съгласно заключението на ССЧЕ – задачи 7, 8 и 9) не съдържат възпроизвеждане на решения на съдружниците или признание на трето лице за такъв факт, а съдържащата се в тях информация за възнаграждения, в определен размер, е ирелевантна, тъй като, както беше посочено, правилото на чл.293, ал.3 от ТЗ е неприложимо, относно решенията на съдружниците, респективно липсата на възражение на съдружник, относно размера, също е ирелевантно.

Предвид изложеното от събраните по делото доказателства не може да се направи извод за факта, че общото събрание на съдружниците е приело решение за определяне на размера на възнаграждението на управителя по договора за възлагане на управление. В приложение на доказателствената тежест съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществен, а именно, че общото събрание на съдружниците на ответното дружество не е приело решение за определяне възнаграждение на управителя по договора за възлагане на управление в размер 1250 лв., поради което вземане за такова не е възникнало.

Предвид извода за липса на вземане не следва да бъде обсъждано евентуалното възражение на ответника за изтекла погасителна давност.

Неоснователността на главния иск обосновава неоснователност и на акцесорния иск по чл.86, ал.1 ЗЗД.

Предвид изложеното исковете са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Относно разноските в производството:

На основание чл.78, ал.1 ГПК на ответника по главните искове С. следва да се присъдят разноски в общ размер 6631.80 лв. за адвокатско възнаграждение (5506,80 лв.) и за възнаграждение на вещото лице по съдебно – счетоводната експертиза по задачи,

относно главните иски (1125 лв., съразмерно на броя поставени задачи, касаещи защитата по главните иски). На ответника по насрещния иск, „Б.Р.“ ООД, следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер 3300 лв.

При тези мотиви Софийски градски съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Б.Р.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. Варна, район Владислав Варненчик, Бизнес Парк Варна, ***** срещу **И. Д. С.**, ЕГН ***** и адрес – с.Бистрица, ул.“***** иски с правно основание **чл. 145, ал.1 ЗЗД и чл.55, ал.1, предл.1** от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата 100 000 лв., представляваща причинена на дружеството вреда от това, че в качеството си на управител, без надлежно решение на общото събрание, е сключил на 21.12.2018 г. договор за овърдрафт с „Банка ДСК“, ЕАД (правопреемник на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД); в евентуалност сумата 70 120. 50 лева, представлява вреда в размер на заплатена на „И. БГ“ ЕООД продажна цена на стоки по Фактура № 0000001346/05.09.2018 г.; Фактура № *****/08.09.2018 г.; Фактура № 0000001358/12.09.2018 г.; Фактура № 0000001371/01.10.2018 г.; Фактура № *****/22.10.2018 г.; Фактура № 0000001427/23.11.2018 г.; Фактура № 0000001378/11.10.2018 г. и Фактура № 0000001419/13.11.2018 г., които не са получени от дружеството, както и сумата 30 110 лв., представляваща вреда от това, че в периода м.03.2017 г. – м.06.2019 г. чрез многократни тегления на суми от банкомат се е разпоредил от сметка на дружеството със сумата, която не е използвана за покриване на задължения на дружеството, в евентуалност сумата 14 693.24 лв., представляваща вреда от посочените по – горе неизгодни сделки, в размер на разликата между заплатената цена и действителната пазарна стойност на стоката.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Б.Р.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр.Варна, район Владислав Варненчик, Бизнес Парк Варна, ***** срещу „И. БГ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.***** евентуален иск с правно основание **чл.55, ал.1, предл.1** от ЗЗД за заплащане на сумата **70 120.50 лева**, представляваща платена цена по договори за покупко – продажба на стоки, обективирани във Фактура № 0000001346/05.09.2018 г.; Фактура № *****/08.09.2018 г.; Фактура № 0000001358/12.09.2018 г.; Фактура № 0000001371/01.10.2018 г.; Фактура № *****/22.10.2018 г.; Фактура № 0000001427/23.11.2018 г.; Фактура № 0000001378/11.10.2018 г. и Фактура № 0000001419/13.11.2018 г., при начална липса на основание – нищожност на договорите, поради сключването им във вреда на представлявания.

ОТХВЪРЛЯ предявените от **И. Д. С.**, ЕГН ***** и адрес – с.Бистрица, ул.“***** срещу „Б.Р.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр.Варна, район Владислав Варненчик, Бизнес Парк Варна, ***** **насрещни иски с**

правно основание чл.211 ГПК, вр. чл. 141, ал.7 от ТЗ, вр. чл.137, ал.1, т.5 от ТЗ за осъждане на ответника да заплати сумата **32 949. 61 лева**, представляваща възнаграждение по договор за възлагане на управление, сключен на 15.02.2017 г. за периода от 24.03.2017 г. до 03.07.2019 г. и с **правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати сумата **12 518.64 лв.** – представляваща лихва за забава върху главницата за периода 01.04.2017 г. - 05.01.2022 г.

ОСЪЖДА „Б.Р.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр.Варна, район Владислав Варненчик, Бизнес Парк Варна, ***** да заплати на И. Д. С., ЕГН ***** и адрес – с.Бистрица, ул.“***** на основание чл.78, ал. 3 ГПК сумата 6631.80 лв. – разноси за производството за адвокатско възнаграждение и за възнаграждение на вещото лице по съдебно – счетоводната експертиза.

ОСЪЖДА И. Д. С., ЕГН ***** и адрес – с.Бистрица, ул.“***** да заплати на „Б.Р.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление – гр. Варна, район Владислав Варненчик, Бизнес Парк Варна, ***** на основание чл.78, ал. 3 ГПК сумата 3300 лв. – разноси за производството по насрещния иск за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – гр. София в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____